

skal blive – ingen forventning om, hvordan det skal blive.

Det gør, at man må få den tanke, at lovforslaget her er sat i verden, for at vi vænner os til, at der betales for universitetsstudier i Danmark. Det eneste, vi kan sige med nogenlunde sikkerhed at lovforslaget kommer til at indebære, er, at der vil blive betalt direkte fra den studerende til universitetet for et universitetsstudium i Danmark.

Nu skal man selvfølgelig ikke være mistænksom. Jeg er sikker på, at ministeren har mange gode intentioner, men det virker alligevel påfaldende, at lovforslaget overhovedet ikke siger noget om, hvad der vil være de praktiske effekter: hvor mange der kommer, hvor stor en del af økonomien det vil komme til at udgøre, eller hvilken dynamik det sætter i gang på universitetet, at der pludselig er betalende studerende. Ikke et ord! Og der er jo ellers folk, som både har fantasi og forestillingsevne, som kunne have været skribenter på forslaget. Jeg er sikker på, at man godt kunne have gjort sig de overvejelser, hvis man havde villet.

Men noget af det, som der dog kommer ud af det, er jo, at vi får at se, hvad et universitetsstudium koster, for som der står i lovforslaget, skal deltagerbetalingen mindst svare til omkostningerne.

Men lovforslaget siger ikke noget om, hvilken mulighed man har, hvis det viser sig, at omkostningerne er højere end det konkrete taxameter. Det siger heller ikke noget om, hvad der skal ske, hvis omkostningerne er lavere end taxameteret.

Er det så taxametrene, der skal reguleres, eller er det her, ministeren skal bruge sin bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for udarbejdelse af beregningsgrundlaget, så vi får omkostningerne til at passe til taxameteret? Det er selvfølgelig også en mulighed. Man kunne også have valgt den enkle løsning: at betalingen svarer til taxameteret. Det havde været betydeligt mindre bureaukratisk end det foreslåede, men sådan en enkelhed kan man vel ikke forvente.

Og spørgsmålene tårner sig jo op, i det øjeblik man begynder at bureaukratisere hele det internationaliseringsarbejde, som pågår. For spørgsmålet rejser sig jo: Vil det så være et universitetsinternt anliggende, hvad der skal ske betalingsmæssigt, hvis nu den studerende vil skifte studium, hvis nu man vil tage et dyrere studium end det, man er gået i gang med, eller et billigere stu-

dium end det, man er gået i gang med? Og kan man det, eller ændrer det ens opholdsgrundlag?

I dag bestemmer universiteterne selv, om de vil optage udenlandske studerende af den type, der kommer til at betale i fremtiden. Derfor vil jeg jo gerne spørge ministeren, om det her er en underspillet kritik af universiteternes praksis. Er det, som Venstres ordfører siger, de forkerte, der fylder op? Bruger universiteterne det her som en pengemaskine, fordi de ikke kan få det til at nå sammen, så er det måske en anden kur, der skal til, end det at gøre danske universitetsstudier til betalingsstudier.

Kl. 10.40

Og når man får den idé, at det kunne være en skjult kritik, så er det, fordi ministeren får bemyndigelse til at forholde sig til, om det er de rigtige, der kommer. Ministeren har bemyndigelse til at forholde sig til, om universiteterne optager dem, der er fagligt bedst kvalificerede. Det er alligevel noget, at man ikke mener, at universiteterne selv er optaget af den problemstilling.

Jeg synes, der rejser sig mange interessante spørgsmål, og vi håber, vi kan få en egentlig og grundig udvalgsbehandling, fordi det er det helt principielle, der er på spil, nemlig at nu skal der til at være betaling for danske universitetsstudier.

Vi har meget svært ved at se, hvad det er for nogle fordele, man opnår. Det handler ikke om danske studerende, ikke om EU-studerende, ikke om EØS-studerende, ikke om studerende, der er omfattet af aftaler i øvrigt, ikke om de studerende, der får stipendier. Hvem er omfattet? Hvad skal det bruges til? Hvorfor skal det fremsættes nu? Vi er fulde af spørgsmål. Vi glæder os til at få de interessante svar fra ministeren.

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Så er det hr. Jesper Kiel som ordfører.

Jesper Kiel (EL):

Regeringen vil gerne have, at danske uddannelser skal konkurrere på det globale uddannelsesmarked. Regeringen har desværre svært ved at forestille sig internationalisering af uddannelserne andet end ved at efterligne andre, og derfor vil regeringen kommercialisere uddannelserne.

Skiftende regeringer har i mange år forsøgt at markedsføre uddannelsessystemet. Det er sket gennem taxametersystemer, gennem stadig stør-